

П. Г. УДХАУС
НАВРЕМЕ КАЗАНА ДУМА

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Между имената в списъка от кандидати за изборите в клуба „Търтеите“ се появи, предложено от Р. П. Литъл и подкрепен от един влиятелен Мозък, следното име: ЛИТЪЛ, АЛДЖЕРНЪН ОБРИ и няколко Симпатяги, Скици и Образи, които се бяха насъбрали около таблото за обяви, го зяпаха загрижено. Във всеки клуб се намират неумолими консервативни елементи, които гледат накриво и с подозрение на новото и необичайното.

— Не може да си позволява тук такива неща — каза един Симпатяга, изразявайки мислите на цялата група. — Ей — продължи той, обръщайки се към Мозъка, който току-що влизаше, — какво ще кажеш за предложението на Бинго Литъл?

— Да — каза един Образ, — може да се мъчи колкото си иска да ни хвърля прах в очите с това Алджернън Обри, все едно е брат, или братовчед, или каквото ще да е, но си остава фактът, че това е неговото бебе. Не ни трябва младенци да циврят и повръщат^[1] в „Търтеите“.

— Я изясни — обади се една Скица.

— Шекспир — обясни Образът.

— О, Шекспир? Съжалявам. Не — каза Скицата, — не ни трябва тук бебета, по дяволите.

Мозъкът го изгледа свирепо.

— Това точно ти трябва — каза той. — Не можеш да си позволиш да не го приемеш. Последните събития са убедили Бинго, че отрочето му е талисман екстра качество и е на мнение, че Клубът ще има голяма полза от него. След като изслушах разказа му, аз също съм съгласен. Способността на това получовече да прави подходящото нещо в най-подходящото време е необикновена. Мисля, че детето е почти човешко същество.

Красноречието му не остана без резултат. Но въпреки че някои от недоволните се разколебаха, Симпатягата остана непреклонен.

— Всичко това е много хубаво, но въпросът, който остава, е „И докога така?“. Каква гаранция имаме, че ако изберем този младенец, Бинго няма да започне да звъни на старата си дойка или на чичо си Уйлбърфорс, или на собственика на онова детско вестниче, дето му е редактор, как му беше името... Пъркис ли?

— Не мога да кажа за дойката или за чичо му Уйлбърфорс — каза Мозъкът, — но за Хенри Кътбърт Пъркис няма за какво да се тревожите! Отношенията между Бинго и неговият сюзерен в момента

са служебни, дори студени. Заради този Пъркис наскоро му се наложило да употреби такива усилия на мозъка, каквито досега никога не бил полагал. И въпреки че, благодарение на безпогрешното чувство за време на бебето си — благодетел, успял да излезе от кашата, в която бил вече нагазил до колене, не би простил това лесно. Той недвусмислено ми заяви, че ако Хенри Кътбърт Пъркис се подхлъзне на бананова кора и си разтегне някое сухожилие, той не би имал нищо против.

— Какво е направил този Пъркис?

— Всъщност става дума за това какво не е направил. Отказал да плати десет лири за един разказ на Бинго и това по време на една от Бинговите кризи, когато десет лири са могли да го спасят от съдба, полоша от смъртта, т.е., скъпата му половинка да поеме дълбоко въздух и да прогледне с ококорени очи. Бинго разчитал на Пъркис да оправи нещата, но гаднярът му с гадняр го предал.

Ето накратко фактите. Както повечето от вас знаят, Бинго се покори преди няколко години и се ожени за именитата писателка Роузи М. Банкс, авторка на „Момиче от фабриката“, „Мървин Кийн“, „Светски мъж“, „Това се случи през май“ и други лоени историйки. Знаете и това, че един ден на Лондонската сцена се пръкна бебе на име Алджернън Обри. Фактът е много приятен за тези, които касае, разбира се, но проблемът е там, че тези неща въдят разни мухи в главите на писателките на романи. И една вечер, както си седели на масата, госпожа Бинго вдигнала поглед от порцията си пържола с пържени картопки и изчуруликала:

— О, кексчето ми — защото именно така тя се обръщала към другата половина на този скеч, — нали не си забравил, че Алджи има рожден ден на двацет и трети? Само си помисли. Става на една годинка.

— Старее, старее — отбелязал философски Бинго. — Сребърни нишки в златните къдрици, а? Трябва да му купим някоя дрънкалка или нещо такова.

— Можем да направим нещо по-хубаво от това. Да ти кажа ли каква прекрасна идея ми хрумна?

— Говори, друже в щастие и неволи — великодушно рекъл Бинго, без да знае, че от този момент неприятностите започват бързо да се струпват над главата му.

И госпожа Бинго му казала, че е решила да открие една малка сметчица на името на Алджернън Обри в местната банка. Тя смятала да внесе десет лири, майка ѝ щяла да внесе десет лири, същото щяла да направи и лелята на Алджи по майчина линия — Изабел, и каква приятна изненада щяло да бъде за младежа, когато порасне и разбере, че всички любящи го скришом са се потрудили да напомним здраво капиталите му. А Бинго, разнежен от бащинска любов, се заразил от колективизма на мероприятиято ѝ казал, че щом нещата са взели такава насока, да пукне, ако и той не внесе своята лепта от десет лири.

Щом чула това, госпожа Бинго казала: „О, кексчето ми!“, разцелувала го с плам и завесата на първо действие паднала при щастлив и задружен дом.

И така, въпреки че в момента, когато направил този красив жест, Бинго всъщност имал десет собствени лири, които успял да изкопчи от Пъркис като аванс от заплатата си, някои биха си помислили, че на другата сутрин, след като прецени нещата и откъм другата им страна, на Бинго му е идвало да се изяде от яд заради глупавата си постъпка, която го е лишила от последното му петаче. Но тези люде ще сгрешат. На следващия ден, все още размекнат от бащинска любов, единственото нещо, за което Бинго си мислел, било, че за супербебе като Алджернън Обри десет лири са чисто скъперничество. Със сигурност двацет лири били нещо много по-подходящо, а тях щял да спечели, ако заложи своите десет на кон с име „Горещ картоф“^[2] на състезанията в Хейдък Парк в два и трийсет. Предната вечер си бил изгорил устата, като непредпазливо поставил в нея пържен картоф с температура около четиридесет градуса по-висока отколкото трябвало да бъде, а знаете — Бинго е твърде склонен да приема предзнаменование като това за сигурна информация. Заложил парите, а в два и четиридесет и пет бил информиран от финалната лента, че вече няма пукнат грош.

Както можете да си представите, на Бинго не му отнело много време да осъзнае, че пред него била надвиснала криза от първа степен. Госпожа Бинго, очарователна жена, но без никакъв спортен дух, му била забранила строго да рискува пари на скоростта и издръжливостта на състезателни коне и откритието, че той е изпробвал късмета си още един път, щяло да доведе до неприятна сцена, от което той изтръпнал от върха на косата си, та чак до големия пръст на десния си крак. Както

всеки съпруг знае, няма нищо по-неприятно от това да се чуе скърцането на зъби на малката женичка след думите „Как можа?“, последвани от около две хиляди други, които се забиват в душата като куршум в масло.

А това, че тя ще разбере, при положение че не успее да скърпи бюджета, било неизбежно. Рано или късно госпожа Бинго щяла да хвърли един поглед на спестовната книжка на своето чедо и на мига щяла да забележи нещо нередно в сумата. „Ей — щяла да извика тя, — къде са десетте лири, които обеща да внесеш?“, а оттук до последвалия скандал има само една крачка.

В такава ситуация повечето хора биха си затворили очите, докато всичко свърши. Но Бинго не е такъв. Внезапно вдъхновение му показало изхода от положението. Той седнал и написал разказ за едно малко момиченце на име Гуендълайн и нейния котарак Тиби. Идеята, разбира се, била да го отпечата в „Дребосъчета“ и да оправи нещата.

Не било лесно. Докато не започнал работа, той нямал никакво понятие колко кръв и пот се изискват от горкия некадърник, който се опитва да подходи към живота литературски и така възхищението му към госпожа Бинго нараснало многократно. Той знаел, че госпожа Бинго си пишела дневната порция от три хиляди думи без никакво усилие, а за да завърши своята история с Тиби, въпреки че била около хиляда и петстотин думи, му отнело повече от седмица, през време на което на няколко пъти бил на ръба на полудяването.

Както и да е, завършил историята най-накрая, преписал я на чисто, представил я пред собственото си критично мнение, прочел я със значителен интерес и я одобрил, поставяйки я в класацията за хонорари като една от най-добрите. И когато дошъл денят за заплати и не получил десетачката, поискал среща с Пъркис.

— О, господин Пъркис — казал внимателно той, — извинете за нахлуването ми тук в момент, когато сигурно медитирате, но става въпрос за онзи разказ.

Пъркис го изгледал рибешки. Природата го била създала такъв, че да не можел да гледа хората другояче, тъй като лицето му било като на камбала^[3].

— Разказ?

Бинго обяснил нещата. Казал, че е автор на „Чудесните приключения на Тиби“ в настоящия брой и Пъркис казал: „Ах, да“ и

добавил, че го е прочел с голям интерес, и Бинго казал: „Ах, благодаря ви!“ и се усмихнал угоднически, а след това последвала дълга тишина.

— Какво ще кажете за хонорара? — попитал Бинго най-накрая, засягайки същината на разговора.

Пъркис трепнал. Рибешкият блясък в очите му се усилил. В този момент приличал на камбала, помолена от друга камбала да ѝ услужи с няколко лири до следващата сряда.

— Мисля, че трябва да получа десет лири — казал Бинго.

— О, не, не, не, не — казал Пъркис. — Не, не, не, не. Всички неща, чийто автор си ти, се покриват от заплатата ти.

— Какво? — извикал силно възмутеният Бинго. — Искате да кажете, че няма да получа нищо?

Пъркис го уверил, че нещата стоят точно така и Бинго се изнизал от офиса му и се запътил към Клуба да се подкрепи с няколко бързи. Тъкмо привършвал втората, когато влязъл Уфи Просър. Само един поглед към него подсказал на Бинго, че това е спонсорът, към когото било нужно да се обърне. Някой трябвало да му заеме десет лири и той почувствал, че Уфи е точно този човек.

Няма нужда да ви казвам, че човекът, който ще ви заеме десет лири, трябва да притежава две необходими качества. Първо — да разполага с необходимата сума и второ — да се съгласи да се раздели с нея. Уфи отговарял на първото условие, но опитът бил научил Бинго, че второто условие било неизпълнимо. Въпреки това, изпълнен с исторически оптимизъм, той се дотърлил до своя стар приятел. Спомнил си, че Уфи се пада кръстник на Алджернън Обри и било съвсем естествено да предположи, че би бил щастлив да зарадва кръщелника си с подарък за рождения ден. Може би не точно щастлив. И все пак, с малко повече настойчивост, Бинго вероятно би могъл да изкопчи необходимото.

— О, Уфи, здравей, стари приятелю — рекъл той небрежно. — Знаеш ли какво, Уфи, старче? Алджи има рожден ден тия дни.

— Алджи кой?

— Алджи О. Литъл... Бебчо... Твоят кръщелник — пояснил Бинго.

Силна тръпка преминала през тялото на Уфи. Изведнъж си спомнил за онази сутрин, когато главата му се пръскала от болка, а Бинго довел дребосъка в апартамента му и ги запознал.

— О, мили боже! — възроптал той. — Онова малко зъбоболче?
Тонът му не бил окуражаващ, но Бинго продължил:

— Подаръците сега просто се сипят и знам, че ще ти е много криво, ако нямаш възможността да допринесеш с нещо дребно. Хрумна ми, че десет лири биха свършили тази работа. Най-простото нещо би било, ако сега, например, ми дадеш парите. Може да забравиш на самия ден.

Уфи се изчервил под гнойните пъпки на лицето си.

— Чуй ме сега — казал той и решителността в гласа му била несъмнена. — Когато ме накара, въпреки моето лично мнение, да стана кръстник на дете, което прилича на чучело на някой вентрилок^[4], аз ясно поставих условието, че правилата на играта трябва да се приемат без уговорки и в този смисъл ние сключихме джентълменско споразумение. Аз все още държа на него.

— Десет лири не са кой знае колко — продължил все в същия тон Бинго.

— Но са с десет лири повече, отколкото ще измъкнеш от мен — не се давал Уфи.

С нежелание Бинго трябвало да признае истината.

— Всъщност, Уфи, старче, не бебето се нуждае от парите, а аз, твоят стар приятел, когото познаваш от ей такъв. Ако не успея да измъкна отнякъде една десетарка, у дома ме очаква катастрофа. Така че, бъди щедър, Уфи, какъвто винаги си бил.

— Не — извикал Уфи. — Не, не и хиляди пъти...

Думите замрели на устните му. Като че ли го осенила някаква мисъл и челото му се прояснило.

— Виж какво — казал той. — Имаш ли някаква работа тази вечер?

— Не. Освен ако не реша да свърша в реката.

— Можеш ли да се измъкнеш от къщи?

— Това може без проблеми. Така се случи, че съм сам-самичък в момента. Жена ми и госпожа Пъркис, нежният блян на шефа ми, заминаха за Брайтън на някакъв купон на бившите съученички и няма да се връщат до утре.

— Добре. Искам да вечеряш в „Риц“.

— В „Риц“?... О'кей. Не виждам нищо лошо в това. Ще се срещнем там, така ли?

— Не. Днес следобед заминавам за Париж. Ще се срещнеш с едно момиче на име Мейбъл Мъргатройд, с червени коси, много емоционална и с трапчинка на лявата буза. Ще я поканиш на вечеря.

Бинго се изправил рязко. Бил удивен от странните представи на събеседника си как един семеен мъж трябва да се държи, когато съпругата му отсъства.

— Направи го и ще получиш десетачката — подхвърлил Уфи, а гласът му бил като този на Луцифер.

Бинго седнал на мястото си.

— Слушай — продължил Уфи. — Ще ти разкажа всичко.

Това била подозрителна и непочтена история. По всичко личало, че преди време Уфи пърхал покрай това момиче като пъпчива пеперудка, докато изведнъж осъзнал, че поради емоционалната си природа почти е влязъл в брачния хомот. Още една крачка и щял да падне в пропастта. И всичко това било заради тази трапчинка. Оставен до необмислена близост с нея, той бил склонен да плещи неща, за които в трезво състояние съжалявал.

— Поканих я на вечеря тази вечер — завършил разказа си Уфи, — а ако отида, съм загубен. Само офейкване на момента може да ме спаси. Но това не е всичко. Искам не само да ѝ правиш компания, но и окончателно и безвъзвратно да я откажеш от мен. Изкарай ме по-черен от дявола. Прави се, че в твоите очи аз съм най-голямата отрепка на света.

Думата „прави се“ не била най-точният избор според Бинго, но той кимнал с разбиране.

— Ето ти десетачката — казал Уфи. — А това са парите за вечерята. Не се оставяй трапчинката да те захласне и да забравиш да ме очерниш.

— Няма — обещал Бинго.

— Бъди безжалостен. Ще ти нахвърлям някои неща.

— Не, не, не бери грижа. Ще се справя и сам.

На Бинго не се наложило да чака дълго във фойето на „Риц“. И когато на втория етаж се появило момичето, толкова изчервена и с такава трапчинка на лявата бузка, Бинго без всякакво колебание се отправил към нея, за да ѝ се представи.

— Госпожица Мъргатройд?

— Самата истина.

— Казвам се Литъл. Р. П. Уфи Просър ме помоли да го замествам, тъй като му се наложи да напусне страната по неотложни дела.

— Мисля, че е страшно тъпо да поканиш момиче на ресторант и после да напускаш разни страни — отбелязала трапчинката.

— Не и за Уфи — казал Бинго, започвайки задачата си. — Обикновено той се държи много по-тъпо от това. Не зная колко добре го познавате.

— Доста добре.

— Когато го опознаете наистина добре, ще разберете, че сте се натъкнали на нещо изключително. Взимате един африкански глиган, добавяте няколко голи охлюва, от онези, дето стоят под плоските камъни, ръсите обилно с пъпки и получавате нещо, което въпреки че съвсем не е толкова отвратително като Ализандър Просър, ще ви даде най-обща представа.

И с тези думи той я въвел в салона.

Вечерята започнала и минала като по ноти от началото до края. Мнението на момичето за Уфи се оказало същото като това на Бинго. Тя му казала, че излизала с този Просър, защото той така настоявал, но ако трябвало да изрази собственото си виждане, тя не би го докоснала и с кол за овчарски скок. И тъй като Бинго също не би го докоснал даже с още по-дълъг кол, установила се абсолютна хармония.

Около два часа по-късно момичето станало.

— О, не си тръгвайте толкова скоро — помолил Бинго, защото му се струвало, че още не са изчерпали темата „Уфи“, но младата дама била твърдо решена.

— Налага се — казала тя. — Обещах да се срещна с един познат в един от онези частни клубове за хазарт.

Думите разтърсили Бинго като сигнал за тревога. Бил чувал много за тези места, но никога не бил имал възможност да посети някое и десетачката, която Уфи му дал, започнала да подскача възбудено в джоба му. Формално, разбира се, тя принадлежала на Алджернън Обри, но той знаел, че синът му няма да има нищо против да му послужи за една вечер, особено за такава достойна цел.

— По дяволите — казал той, — ще можете да ме вземете със себе си, нали?

— Разбира се, щом искате да дойдете. Намира се близо до парка „Сейнт Джоне Ууд“.

— Наистина ли? Тогава това е на път за вкъщи. Аз живея там.

— Имам някъде записан адреса. Да, „Магнолия Роуд“, четиридесет и три.

Бинго, винаги намирайки предзнаменования, подскочил на мястото си. Всякакви съмнения относно разумността на заема от Алджернън Обри се изпарили за миг. Очевидно това щяла да бъде неговата нощ на късмета и той щял да бъде много изненадан на сутринта, ако не е в състояние да плати двайсет или трийсет лири в сметката на малкото бебче.

— И това ако не е съвпадение. Та това е през една къща от собственото ми гнезденце.

Момичето казало: „Да, представи си“, добавяйки колко малък е светът и Бинго се съгласил, че много рядко е срещал по-малки светове.

Полицейското нападение над „Магнолия Роуд“ четиридесет и три, колкото и странно да ви се струва, се провело точно когато Бинго се канел да си ходи. Вече бил изгубил до последно взетия назаем капитал на рулетка, заради грешното предположение, че ще излезе червено и стоял до отворен прозорец, надявайки се полъхът на чист въздух да разпръсне меланхолията, появяваща се у играчите в такива случаи, когато изведнъж започнали да звънят разни звънци отвсякъде и част от присъстващите, изтиквайки го настрана, успяла да се измъкне в свински тръст през прозореца.

Като човек, който винаги е съобразявал бързо, само за миг Бинго схванал, че хората действат много правилно. Той знаел какво се случва на тези, дето се тукат или не знаят какво да правят в такива случаи — на следващия ден застават пред Негова светлост в съда, обвинени, че са заловени в забранено от закона място, по силата на писмено нареждане, подписано от полицейски комисар, по причина, че там се играе хазарт, в разрез с член шест от Закона за хазарта от 1845 година. А това било последното нещо, което млад съпруг, чиято съпруга се отнася отрицателно към хазарта, би желал да му се случи.

Затова Бинго с най-високата възможна скорост се опитал да се включи в множеството. Рязък спринт и вече се намирал в градината на къщата, съседна на своята, скрит в един варел за вода точно до

сайванта и само миг след това към него се присъединила Мейбъл Мъргатройд в кисело настроение.

— Вече за четвърти или пети път ми се случва такова нещо — казала тя сърдито, щом успяла да се намъкне във варела. — Защо тия ченгета нямат сърце и продължават да спъват частната инициатива? Знаете ли какво, бях заложила една лира на шестнайсет и точно шестнайсет излезе, но преди да успея да събера парите, звънците задрънчаха и започна цялата суматоха. Трийсет и седем лири на вятъра! Отместете се малко, ако обичате.

Бинго се отместил малко.

— Тези варели са винаги толкова тесни — казал Бинго. — Добре, че в този поне няма вода — добавил той, поглеждайки и от добрата страна.

— Това ни остава. Последният път се крих в разсадник за краставици. Не можеше да се нарече комфортно... Отдръпнете се малко, притискате ме. Не можете ли да не се протягате така?

— Просто дишах.

— Не дишайте тогава. Между другото, този варел ваш ли е?

— Не, наемател съм. Как ви хрумна?

— Мисля, че ми казахте, че живеете в съседство с онова казино.

— Да, но през една къща. В момента се радваме на гостоприемството на един художник на име Куинтин.

— Симпатията ли е?

— Не особено.

— Кой ли пък е? Нещата май се укротиха или греша? Като че ли свириха отбой — предположила младата дама от варела.

Така се и оказало. Те излезли от варела, казали си по едно сърдечно „сбогом“ и след това всеки хванал своя път.

С чувството на човек, минал през чистилицето, Бинго прескочил оградата, промъкнал се в дома си и след това в леглото.

На следващата сутрин спал до късно и тъкмо се приготвял да отиде в офиса на „Дребосъчетата“, въпреки че никак не се чувствал в настроение да осигурява младите читатели с качествено четиво, когато госпожа Бинго пристигнала от Брайтън.

— О, здравей, зайче на моите мечти — казал Бинго с цялото добро настроение, което успял да изкопчи. — Добре дошла в Медоусуит Хол. Липсваше ми, ангелче.

— И ти на мен, кексче мое пухкаво. Изглежда съм изпуснала голямото събитие. Госпожа Симънс ме срещна и ми каза за снощи. Очевидно съседите от номер четиридесет и три са държали заведение за хазарт и снощи са ги нападнали полицаи.

— О, небеса!

— Не се учудвам, че си шокиран. И двамата не желаем такива неща на „Магнолия Роуд“.

— Разбира се, че не. Отвратително — продължавал да лицемерничи Бинго.

— Но колко странно, че не си чул нищо.

— Спя много дълбоко.

— Сигурно от оглушителните крясъци и полицейски свирки, но господин Куинтин е бил вбесен. До късно през нощта хора тичали из градината му, а ти го знаеш колко е дребнав. Оплакваше се, че Алджи плаче, оплакваше се от твоята китайска китара и от какво ли не. Винаги се оплаква. За службата ли си се запътил?

— Тъкмо излизах.

— Няма ли да закъснееш? Надявам се, че господин Пъркис няма да се ядоса.

— Не се тревожи. С Пъркис се разбираме чудесно. Той има око за добрия служител. Често ми е казал: „Не изпускай възможността добре да си отспиваш“.

— Не ми приличаш на добре отпочинал. Имаш странен жълтеникав цвят — отбелязала госпожа Бинго.

Интелектуална бледост — казал Бинго и излязъл.

Щом пристигнал в службата, той с нежелание се захванал да разгледа писмата за читателската страница, но все не можел да се съсредоточи. Разумът на малките дописници, пишещи на редактора на „Дребосъчета“ за домашните си любимци, никога не бил за хвалене, но днес му се струвало, че или той, или те съвсем са се побъркали. Едно от писмата било за костенурка на име Рупърт, която по негово мнение би свършила работа като пропуск на нейния автор за която и да е психиатрия в кралството.

Единственото нещо, което му дало сили да се бори до края на работното време, било отсъствието на Пъркис. Той се бил обадил по телефона, че има ужасно главоболие и ще остане вкъщи. В това състояние и без друго не би могъл да издържи присъствието му.

С чувство на облекчение Бинго се запътил към къщи в края на дългия ден и тъкмо бил отключил вратата и поставял шапката си на закачалката, когато госпожа Бинго се обадила от всекидневната.

— Би ли дошъл за малко, Бинго.

Сърцето му, и без това свито, направо изчезнало. Имал чувствително ухо и не му харесал тембърът на гласа ѝ. Обикновено гласът на госпожа Бинго му се струвал като звън на сребърни звънчета над дъхава ливада при залез-слънце, но сега бил различен и му се струвало, че доловил онази метална нотка, която семейните мъже толкова много мразят.

Тя стояла по средата на стаята и го гледала със студен и строг поглед. В ръцете си държала някаква хартия.

— Бинго — казала тя, — къде си бил снощи?

Бинго прекарал пръст по яката на ризата си. Челото му било оросено от честна пот. Но си казвал, че трябва да е спокоен, хладнокръвен и безгрижен.

— Снощи? — казал той, правейки замислена физиономия. — Чакай да си спомня, това трябва да е било вечерта на петнайсети юни. Нали така! А-ха. Да. Нощта на...

— Виждам, че си забравил — казала госпожа Бинго. — Нека да ти опресня паметта. Бягал си от полицията, защото са те сгащили да играеш комар на номер четиридесет и три.

— Кой, аз? Сигурна ли си, че са имали предвид мен? — запремигал Бинго.

— Прочети това — казала госпожа Бинго и му подхвърлила документа, който държала.

Това било писмо със следния текст:

Пикасо Лодж
Магнолия Роуд № 14
Сейнт Джоне Ууд, Лондон

Госпожо,

Въпреки че се отнасям с разбиране към желанието на съпруга ви да избегне ареста за игра на комар в забраненото заведение, ще ви бъда много благодарен, ако го помолите следващия път да не се крие във варела ми за вода, както стори миналата нощ с една непозната дама.

Оставам винаги ваш:

Данте Габриел Куинтин

— Е? — каза госпожа Бинго.

Гръбначният стълб на Бинго се превърнал в желатин. Изглеждало безполезно да се съпротивлява повече. Рицарският му дух бил сломен. И тъкмо, щял да хвърли кърпата^[5] и да признае всичко, когато отвън се чул шум като от бурен вятър и дойката на Алджернън Обри се дотъррила в стаята. Очите ѝ били изцъклени, дишала тежко и всичко говорело, че е под въздействието на силни чувства.

— О, госпожо — извикала тя. — Бебето!

Майката у госпожа Бинго се събудила. Забравила и за Бинго, и за полиция, и за варели с вода, и за всичко останало. Тя ахнала, Бинго ахнал, дойката така или иначе вече била ахнала. Ако някой непознат бил влязъл в стаята в този момент, би си помислил, че е попаднал на конференция на астматици.

— Болен ли е?

— Не, госпожо, не, той току-що каза „коте“.

— Коте?

— Да, госпожо, толкова ясно, колкото вие ме чувате сега. Показвах му неговата книжка с картинки и като стигнахме до носорога, той го посочи с пръстче, погледна ме и каза „коте“.

Тук трябва да обясним нещо в полза на тези, които не са семейни. Може би те си мислят, че „коте“ не е чак толкова възвишена или пък сложна от граматична гледна точка дума. Но това, което правело произнасянето на тази дума от Алджернън Обри такава сензация било, че това бил първият успешен опит да произнесе каквото и да е. До този момент той бил едно от онези безмълвни бебета, които се задоволявали само да въртят езика от единия край на устата и само от време на време да произнасят гъргорещи звуци. Лесно можем да си обясним, че ефектът от тази новина върху госпожа Бинго бил същият, както появяването на говорещото кино върху филмовите магнати в Холивуд. Тя излетяла от стаята като изстреляна от пушка. Дойката хукнала след нея.

А Бинго останал сам.

Първото му чувство било благоговение за спасението си от ешафода в последния миг, но скоро осъзнал, че му е дадена само малка отсрочка и при завръщането на госпожа Бинго ще трябва да разполага с някоя добре скалъпена и неуязвима история за пред нея, но колкото и да се напъвал, не можел да измисли нищо задоволително за изискания ѝ вкус. Пробвал идеята за късен разговор с Пъркис миналата нощ с цел дискутиране на политиката на издателството, но бързо я изоставил.

Първо, Пъркис никога не би помогнал за невинната измама. Доколкото добре го познавал, собственикът на „Дребосъчета“ бил един от онези праволинейни мазоли с висок морал, които, въпреки че са гръбнака на Англия, никога не биха помогнали на приятел в нужда. Пъркис бил от тези хора, към които щом се обърнеш с молба за алиби, се втрещават рибешки и казват: „Трябва ли да разбирам, господин Литъл, че ми предлагате да участвам в лъжа?“.

Освен това Пъркис бил у дома си със силно главоболие, което означавало, че преговорите трябва да се провеждат по телефона, а такова нещо от разстояние не става. Ще липсва умолителният поглед и приятелското потупване.

Не, това не ставало и изглежда нищо не можело да се направи, освен да стене глухо и тъкмо започнал да прави това, когато вратата се отворила и прислужницата съобщила:

— Господин и госпожа Пъркис.

Когато влезли, Бинго, който се разхождал из стаята с невиждащи очи, съборил една масичка за цветя, три снимки в рамка и една купа с ароматизирани цветчета. Тя се разбила на пода с грохота на избухнал снаряд, а Пъркис онемял и подскочил до тавана. Когато отново заел изходна позиция, Бинго забелязал, че лицето му било зелено като водите на Нил, а под очите му имало тъмни кръгове.

— А, а, господин Литъл — казал Пъркис.

— Здравейте — отговорил Бинго.

Госпожа Пъркис мълчала. Изглеждала замислена за нещо си.

Пъркис продължил. Той премигвал, докато говорел, като че ли артикулацията му причинявала болка.

— Надявам се, че не ви безпокоим, господин Литъл?

— Ни най-малко — казал любезно Бинго. — Но си мислех, че сте си у дома с главоболие.

— Бях у дома с главоболие — казал Пъркис — в резултат, мисля, на седене на течение и хващане на някаква невралгия или мигрена. Но съпругата ми настояваше да потвърдите моето обяснение, че снощи бяхме заедно с вас. Не сте забравили, че до късно бяхме в моя клуб? Без съмнение ще си спомните колко учудени погледнахме към часовниците си и разбрахме как неусетно времето е минало.

Слушайки тези думи, на Бинго му се сторило, че някакъв скрит оркестър е започнал нежно да свири, а в стаята се разнесъл аромат на теменужки и резеда^[6]. Очите му, които преди това били помръкнали и от тези на Пъркис, изведнъж заблестели и това, което мислел, че са спагети в средата на гърба му, се превърнало в гръбначен стълб. И то какъв!

— Да — казал той, поемайки дълбоко дъх, — точно така. Бяхме във вашия клуб.

— И как неусетно мина времето.

— Дума да няма. Но така се бяхме отплеснали по темите, които дискутирахме.

— Точно така. Дискутирахме задълбочено политиката на издателството.

— Завладяваща тема.

— Изключително завладяваща.

— Вие казвате това-онова, аз казвам така-онака.

— Наистина.

— Едно от нещата, които изникнаха — казал Бинго, — беше, ако си спомняте, въпросът за хонорара на оня мой разказ.

— Така ли? — казал Пъркис недоверчиво.

— Не може да сте забравили — казал Бинго. — Казахте ми, че сте размислили по този въпрос и сте решили да ми платите десет лири за разказа. Или — продължил той, впервайки настойчив поглед към другия, — може би греша?

— Не, не. Сега си спомних всичко.

— Мога и още сега да ги взема — казал Бинго. — Ще спестим доста канцеларска работа.

Пъркис изпъшкал, може би не толкова глухо, както Бинго преди появяването му, но определено глухо.

— Много добре — казал той и щом като парите разменили господарите си, госпожа Бинго влязла в стаята.

— О, здравейте, господин Пъркис — каза тя. — Джулия, няма да повярваш! Алджи току-що каза „коте“.

Госпожа Пъркис видимо се развълнувала:

— Коте?

— Да, не е ли прекрасно! Ела горе в детската, бързо. Може би ще успеем да го накараме да повтори.

И тогава заговорил Бинго. Изправената му фигура излъчвала гордост и достойнство, същински крал Артур, когато хванал в изневяра съпругата си Гуиневиър.

— Роузи, много бих желал да ми отделиш малко от драгоценното си време.

— Да?

— Няма да те задържам дълго. Просто бих желал да кажа това, което се канех да кажа, преди да хукнеш като див заек в прериите на Дивия Запад. Ако попиташ господин Пъркис, той ще ти каже, че вместо да се крия от органите на властта във варели за вода, аз бях до късно през нощта с него в неговия клуб. Дискутирахме някои проблеми, възникнали около работата в „Дребосъчета“. И понеже с господин Пъркис не сме от тези хора, които постоянно си гледат часовниците, времето напреднало. Докато другите спят, ние работим!

Последвала дълга пауза. На госпожа Бинго като че ли се подкосили краката, все едно една невидима ръка ги била изгладила с шивашка ютия. Очите ѝ плувнали в сълзи. Разкажание било изписано на всяка нейна черта.

— О, Бинго!

— Просто исках да ти спомена.

— О, какво да кажа, кексчето ми? Страшно съжалявам.

— Няма нищо, няма нищо. Не ти се сърдя. Съвсем малко само бях огорчен.

Госпожа Бинго се хвърлила в прегръдките му.

— Ще съдя господин Куинтин за клевета!

— О, не бих се тревожил с такива неща. Просто се отнасяй към него с безмълвно презрение. Не мисля, че ще изкараш дори и десетачка от такъв като него. О, между другото, понеже стана дума за десетачка, ето тази, която исках да внеса в сметката на Алджи. Най-добре е да я вземеш. Все забравям за тези неща. Без съмнение

преумора в службата. Но да не ви задържам, госпожа Пъркис. Сигурно желаете да отидете в детската стая.

Госпожа Бинго и госпожа Пъркис излезли от стаята. Бинго се обърна към Пъркис и погледът му бил суров.

— Пъркис — казал той, — къде бяхте вие в нощта на петнайсети юни?

— Бях с вас — казал Пъркис. — А вие къде бяхте?

— Бях с вас — казал Бинго, — а вие бяхте много интересен събеседник, ако ми позволите да се изразя така. Но хайде, елате да послушаме Алджернън Обри по въпроса за котетата. Казват, че си заслужавало да се чуе.

---

[1] Цитат от комедията на Шекспир „Както ви се хареса“ — Б.пр.

↑

[2] Горещ картоф — трудно, опасно, неприятно положение — Б.пр. ↑

[3] Камбала — вид риба — Б.пр. ↑

[4] Вентрилок — човек, който притежава способността да издава звуци, които идват сякаш от друго място — Б.пр. ↑

[5] Да хвърли кърпата — идва от бокса; когато треньорът хвърли кърпата на ринга, признава поражението на своя състезател — Б.пр. ↑

[6] Резеда (бот.) — едноименното цвете — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.